

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215217206
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2215217206.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobkyne: A. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., K. Q. XXX, proti žalovanému: Marián Tichavský - Poľovník, miesto podnikania Michal na Ostrove 166, IČO: 34 066 331, zastúpenému advokátom: Mgr. Milan Trylč, PhD., so sídlom Senica, J. Kráľa 738/12, o určenie, že úraz je pracovným úrazom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 12Cpr/3/2015-78 zo dňa 5.9.2016, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne citáciou ust. § 17 ods. 1 písm. a) zák. č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, § 195 ods. 2 Zákonníka práce, § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku a vecne tým, že žalobou možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Podľa právnej vety obsiahnutej v rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Cdo/65/2006 - publikovaného v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/2007: „Žaloba o určenie, že ide o pracovný úraz alebo o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú úrazom (chorobou z povolania), je žalobou svojho druhu, ktorú nemožno podradiť pod ustanovenie § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Preto nie je potrebné, aby sa preukazoval právny záujem na tomto určení.“ Vyhodnotením vykonaného dokazovania potom súd dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, nakoľko nárok žalobkyne nebol preukázaný. Svedeckými výpoveďami bolo súdu preukázané, že žalobkyňa v daný deň opustila pracovisko so súhlasom nadriadeného pred skončením riadnej pracovnej doby, na pracovisko sa vrátila po krátkom čase zranená s tým, že spadla. Napriek tvrdeniu žalobkyne v žalobe nikto zo zamestnancov nevidel, kde a ako k pádu žalobkyne došlo. Žalobkyňa nepreukázala „oznámenie pracovného úrazu“, ktorá povinnosť predchádza povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa oznámiť pracovný úraz ďalej, určeným subjektom. Charakter úrazu ako pracovného nepreukazuje ani lekárska správa chirurgickej kliniky, v ktorej lekár len konštatuje okolnosti opísané pacientom. Na základe uvedeného súd žalobu zamietol.

4. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobkyňa, ktorým sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Argumentovala tým, že na základe nesprávneho

procesného postupu jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z dôvodu vypočutia ňou navrhovaných svedkov K. J. a Z. A., ktorých účasť mal zabezpečiť žalovaný, bolo hlavné pojednávanie odročené na termín 16.6.2016. Dňa 15.6.2016 bolo obdržané e-mailové oznámenie, že hlavné pojednávanie sa odročuje z dôvodu choroby žalovaného. Dňa 10.10.2016 bol právnej zástupkyňi doručený rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, ako i zápisnica z hlavného pojednávania, ktoré sa konalo dňa 5.9.2016. Nie je známe z akého dôvodu sa pojednávanie uskutočnilo bez jej prítomnosti, nakoľko na pojednávanie jej procesná strana predvolaná nebola a nebol jej ani oznámený termín. Takýmto postupom súdu bolo znemožnené uskutočniť jej patriace procesné práva, čo je v príkrom rozpore s čl. 46 Ústavy SR. Po preštudovaní zápisnice z hlavného pojednávania výpovedí svedkýň uvádza, že tieto výpovede považuje za nevieryhodné, svedkyne ako dlhodobé zamestnankyne žalovaného vypovedali v snahe vyvinuť žalovaného. Je vysoko pravdepodobné, že výpovede svedkýň sú ovplyvnené loajalitou voči zamestnávateľovi alebo z obavy o stratu zamestnania. Navyiac takýmto nezákonným postupom súdu jej bolo upreté právo na kontradiktórne pojednávanie, t.j. nebolo jej umožnené klásť svedkyňiam doplňujúce otázky. Dňa 23.7.2014 riadne pracovala, o čom svedčí aj fakt, že po úraze, ktorý sa jej stal na pracovisku odišla v sprievode kolegyne Z. A. na ošetrovanie do Univerzitnej nemocnice v Bratislave a to v pracovnom odevu, v bielych nohaviciach a v bielom tričku. Po príchode do ambulancie mala zakrvácaný pracovný odev, čo je možné dokázať výpoveďou ošetrujúcej lekárky.

5. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorom vyjadrení poukázal na to, že pridrižiava sa skutočnosť uvedených v písomných vyjadreniach, ako aj ústnych na pojednávaniach v tejto veci. Zároveň upriamuje na dôkazy vykonané súdom prvej inštancie, t.j. na výsledky vykonaného dokazovania z neho vyplývajúce. Všetky tieto skutočnosti preukazujú neodôvodnenosť nároku uplatneného v tomto konaní a následne dôvodnosť zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje nielen za vecne správny, ale aj za podrobne a precízne, zrejme z opatrnosti, odôvodnený. Má za to, že v priebehu celého prvoinštančného konania nedošlo zo strany súdu k nesprávnemu procesnému postupu vo veci, ktorým by navyše mal súd zmať uplatňovanie procesných práv žalobkyne, nieto ešte, aby toto údajné porušenie malo byť spôsobilé založiť porušenie práva na spravodlivý proces na strane žalobkyne. Žalobkyňa je v konaní riadne zastúpená advokátom. Súdom prvej inštancie riadne predvolal žalobkyňu na pojednávanie konané dňa 5.9.2016, t.j. bola upovedomená. Predvolanie na pojednávanie žalobkyňa neprevzala v odbernej lehote, pričom toto sa súdu vrátilo s tou poznámkou od poštového doručovateľa. Týmto platí fikcia doručenia predvolania na pojednávanie, t.j. žalobkyňa bola riadne na pojednávanie predvolaná a mala o tom vedomosť. Pochybenie žalobkyne spočívajúce v neprevzatí predvolania na pojednávanie v odbernej lehote u poštového doručovateľa nemožno sťahovať a vzhľadom na toto porušenie v procesnom postupe zo strany súdu. Navyše svedkyne K. J. a Z. A. potvrdili, že úraz sa nestal pri pracovnej činnosti v rámci plnenia pracovných povinností, žalobkyňa pracovisko opustila počas pracovnej doby zo súkromných dôvodov, žalobkyňa bola následne ošetrovaná vo svojom civilnom odevu, čo potvrdzuje jej opustenie pracoviska, pracoviska zo súkromných dôvodov, keďže inak by bola ošetrovaná v odevu pracovnom, ak by sa úraz stal počas plnenia pracovných povinností, úraz sa nestal na pracovisku, nikto tento nevidel, pričom by vidieť musel, vzhľadom na priestorové usporiadanie a veľkosť prevádzky, úraz sa musel stať mimo prevádzky po tom, ako žalobkyňa opustila prevádzku, t.j. úraz žalobkyne nie je pracovným úrazom. Žalobkyňa navyše neoznámila vznik údajného pracovného úrazu príslušným štátnym orgánom a údajný pracovný úraz nepotvrďuje ani bezprostredná lekárska správa po úraze a ani následná lekárska správa, do ktorej je ošetrojúci lekár povinný zaznačiť skutočnosť tvrdené ošetrovaným, t.j. žalobkyňa ani v tomto čase netvrdila ošetrojúcemu lekárovi (poskytujúcemu zdravotnú pomoc bezprostredne po úraze a ani nasledujúcemu), že úraz vznikol pri výkone pracovných povinností. Navyše žalobkyňa podala žalobu až po roku od vzniku úrazu, t.j. v čase, keď jej zanikol nárok na vyplácanie nemocenskej dávky, resp. inej dávky sociálneho zabezpečenia. Nemožno preto vylúčiť, že tu ide o špekulatívny postup. Ak by aj žalobkyňa bola úspešná v prejednávanej veci, čo však popiera, tak jej voči nemu ako zamestnávateľovi nevznikli podľa jeho názoru žiadne právne nároky. Ako zamestnávateľ platí riadne za zamestnanca sociálne a nemocenské poistenie, z ktorého dôvodu sú všetky prípadné nároky zamestnanca hradené z tohto poistenia, ak ide o pracovný úraz. Z tohto dôvodu by bolo logickejšie, ak by na strane žalovaného vystupoval poisťovateľ ako v prípade úspechu takéhoto návrhu následne povinný subjekt. K návrhu na doplnenie dokazovania, resp. opätovného opakovania už vykonaného dokazovania, je potrebné zdôrazniť, že nejde o novoty podľa § 365 CSP. Tieto návrhy na vykonanie dokazovania, o ktorých mala žalobkyňa nepochybne vedomosť počas prvoinštančného konania, mohla navrhnuť práve v prvoinštančnom konaní. Neúčastou na pojednávaní

dňa 5.9.2016, na ktoré bola strana žalobkyne predvolaná, nedostavením sa na toto pojednávanie sa sama vzdala možnosti klásť svedkom otázky, prípadne navrhovať vykonanie ďalších dôkazov. Odvolacie konanie neslúži k odstráneniu pochybení procesných strán pri preukazovaní nimi tvrdených skutočností počas prvoinštančného konania. Rozsudok preto považuje za vecne správny, resp. výroky rozsudku napadnutého odvolaním žalobkyne. Náhradu trov odvolacieho konania nepožaduje. Odvolaciemu súdu navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom správne a zákonným spôsobom žalobu zamietol a pritom dodržal procesný postup v konaní tak, aby bolo žalobkyňi umožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

9. Podľa § 177 CSP súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

10. Podľa § 178 ods. 1 CSP ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch.

11. Podľa čl. 9 CSP strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

12. Právna úprava doručovania v súdnom konaní plní veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že strany sporu dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy strán a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávneho úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky.

13. Doručovanie písomností určených advokátovi, ktorého si žalobkyňa zvolila na zastupovanie v prejednávaní právnej veci, upravuje § 109 ods. 2 CSP, podľa ktorého takéto písomnosti určené advokátovi sa môžu doručovať tiež osobám, ktoré sú v pracovnom pomere alebo inom obdobnom pracovnom vzťahu k adresátovi a ten ich poveril prijímaním písomností. Civilný sporový poriadok ďalej v § 106 vymedzuje miesto, kde sa má doručovať. V prípade advokáta, ak tento doručí súdu splnomocnenie na zastupovanie v konaní, uvádza v ňom svoje sídlo, resp. i osobitnú adresu na doručovanie (daný prípad splnomocnenej advokátky žalobkyňou), považuje sa to za oznámenie inej adresy na doručovanie písomnosti podľa § 106 ods. 1 CSP prvá časť vety. V § 111 ods. 3 CSP je formulovaná fixia doručenia. Podľa uvedeného ustanovenia platí, že v prípade, ak písomnosť nemožno doručiť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje za doručenú dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel. Civilný sporový poriadok teda vôbec nereflektuje na skutočnosť,

či sa adresát v mieste doručenia zdržiaval, alebo nie. Namiesto toho vychádza z presvedčenia, že pre doručovanie nemôže a nesmie byť významné, kde sa adresát skutočne zdržiava, a nastoľuje sa zásada, že každý adresát je zodpovedný za ochranu vlastných záujmov a že je preto povinný si zabezpečiť prijímanie písomnosti na evidovanej - tu určenej adrese bez ohľadu na to, na akej adrese, resp. kde sa v čase doručovania skutočne zdržiava. Fixia doručenia teda nastane po tom, ako sa súdu nepodarí písomnosť doručiť na adresu uvedenú v § 106, teda na adresu uvedenú adresátom.

14. Ako vyplýva zo súdneho spisu, po vypočutí strán sporu na pojednávaní uskutočnenom dňa 2.5.2016, súd prvej inštancie, po neuskutočnenom predchádzajúcom pojednávaní určenom na deň 16.6.2016, určil nové pojednávanie na deň 5.9.2016, na ktoré súdne pojednávanie predvolal splnomocnenú zástupkyňu žalobkyne a žalovaného. Žalovaného zároveň zaviazal zabezpečiť na určenom pojednávaní účasť svedkýň navrhnutých žalobkyňou na vypočutie v tejto veci. V čase predvolávania strán sporu, konkrétne odo dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Súd prvej inštancie potom po 1. júli 2016 musel vo veci postupovať na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, teda už podľa CSP. To znamená, že doručovanie predvolania splnomocnenej zástupkyne žalobkyne na pojednávanie určené na deň 5.9.2016, na ktorom boli vypočuté žalobkyňou navrhované svedkyne, sa uskutočnilo už podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, podľa ustanovení ktorého predpisu je potrebné aplikovať i účinky tohto doručenia. Preto pokiaľ si splnomocnená zástupkyňa žalobkyne neprevzala zásielku adresovanú jej súdom prvej inštancie do vlastných rúk s predvolaním na termín pojednávania na deň 5.9.2016 na adrese určenej na doručovanie, konkrétne D. A. XX, a táto zásielka sa vrátila súdu dňa 18.2016 ako neprevzatá v odbernej lehote, nastali v zmysle popísaného v predchádzajúcom odseku účinky jej doručenia práve v uvedený deň, a to i vzhľadom na to, že splnomocnená zástupkyňa sa o tom nedozvedela. Súd prvej inštancie tak mal splnené procesné podmienky na uskutočnenie určeného pojednávania na deň 5.9.2016, i bez účasti procesnej strany žalobkyne a vypočut' na ňom žalobkyňou navrhované svedkyne. Odvolacia námietka žalobkyne založená na namietaní nesprávneho procesného postupu, ktorý jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva nepredvolaním na termín pojednávania, na ktorom boli vypočuté ňou navrhované svedkyne a vo veci i meritórne rozhodnuté, potom neobstoí, lebo to bola práve splnomocnená zástupkyňa žalobkyne riadne predvolaná na uvedený termín pojednávania, ktorá si nezabezpečila prijímanie súdnych zásielok na adrese ňou označenej na doručovanie i pre prípad, že sa na adrese zdržovať nebude.

15. Pokiaľ ide o ostatnú odvolaciu argumentáciu založenú na namietaní nevierohodnosti vypočutých svedkýň ako zamestnankýň žalobcu, inak výsluch ktorých v konaní navrhla práve žalobkyňa, s návrhom vypočut' vo veci ešte ošetrujúcu lekárku z príjmovej ambulancie, ktorá žalobkyňu vyšetrila bezprostredne po tom ako došlo k jej úrazu dňa 23.7.2014, k tejto argumentácií odvolací súd zaujíma nasledovné stanovisko:

16. Pre hodnotenie dôkazov z hľadiska ich pravdivosti (vierohodnosti) zákon nepredpisuje formálny postup a ani neurčuje váhu jednotlivých dôkazov tým, že by niektorým dôkazom priznával vyššiu pravdivostnú hodnotu alebo naopak určitým dôkazným prostriedkom dôkaznú silu úplne alebo sčasti odopierať. Na rozdiel od tzv. legálnej (formálnej) dôkaznej teórie, ktorá - dôsledne vzaté - znamenala zmechanizovanie procesu hodnotenia dôkazov, pretože vopred stanovila ich hierarchiu a spôsob hodnotenia, ponecháva ustanovenie § 191 ods. 1 CSP (predtým totožný § 132 OSP) postup pri hodnotení dôkazov úvahe súdu. Zásade voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je v tomto ustanovení vyjadrená, preto nezodpovedá taký spôsob hodnotenia, kedy je (vopred) označená za nespôsobilý dôkazný prostriedok svedecká výpoveď len preto, že svedok prináleží k určitej sociálnej alebo profesnej skupine. Samotná skutočnosť, že osoba, ktorá vystupuje v konaní ako svedok, je inak k niektorej zo strán v pracovno-právnom vzťahu zamestnanca, ešte sama osebe neodôvodňuje záver o nepravdivosti (nevierohodnosti) svedeckej výpovede tejto osoby (tento záver nemusí byť nevyhnutne logickým dôsledkom uvedenej premisy) - pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cdon 1751/97.

17. Pretože zákon určuje, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci (porovnaj § 187 CSP, ako i v priebehu časti konania ešte platný § 125 OSP), nie je možné dôkaz, ktorý je z hľadiska závažnosti pre posúdenie veci významný a ktorý bol získaný zákonným postupom, označiť za nespôsobilý dôkazný prostriedok z „objektívnych“ dôvodov. Hodnotiaci záver o nepravdivosti

(nevierohodnosti) údajov, o ktorých svedecká výpoveď podáva správu, je možné v zmysle § 191 CSP (ako i podľa pôvodného § 132 OSP) urobiť len na základe tých konkrétnych skutočností, ktoré boli v konaní zistené (isteže s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo vrátane toho, čo uviedli strany).

18. Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že samotná existencia pracovno-právneho vzťahu svedkýň a žalovaného (bez toho, aby k tejto skutočnosti pristúpili ďalšie relevantné skutkové okolnosti, charakterizujúce konkrétne obsah a kvalitu tohto vzťahu) sama osebe pre posúdenie miery ich závislosti na zamestnávateľovi a pre záver o nepravdivosti (nevierohodnosti), resp. dôkaznej nespôsobilosti ich výpovedí nestačí, pretože ich nevierohodnosť sa zo vzťahu k žalovanému len prezumuje.

19. Pokiaľ ide o žalobkyňou navrhovaný výsluch ošetrujúcej lekárky žalobkyne z príjmovej ambulancie zameraný na priebeh vyšetrenia žalobkyne bezprostredne po jej úraze, ktorý sa stal dňa 23.7.2014 a zisťovania v akom odevu prišla žalobkyňa na vyšetrenie, odvolací súd uzatvára nehospodárnosť vykonania takéhoto navrhovaného dôkazu vzhľadom na značný odstup času od uskutočnenia tohto vyšetrenia (viac ako tri roky), z čoho je zrejmá nepravdepodobnosť, že by si navrhovaný svedok mohol pamätať, že k takémuto vyšetreniu vôbec došlo, nieto ešte jeho samotný priebeh, ako i to čo mala žalobkyňa na vyšetrení oblečené, samozrejme pokiaľ by to nebolo zachytené v zázname z vyšetrenia, čo podľa predloženého záznamu z vyšetrenia nebolo. Naopak bolo by samo o sebe nevierohodné, ak by si svedok vzhľadom na značný odstup času a počet pacientov, ktorých od uvedenej doby zrejme ešte vyšetřil pamätal, čo mala žalobkyňa oblečené. Pokiaľ aj zo záznamu z vyšetrenia, konkrétne z popisu vzniku zranenia vyplýva, že žalobkyňa sa pošmykla a spadla v práci, neznamená to, že sa tak v skutočnosti i stalo, ide len o zachytenú reprodukciu popisu vzniku zranenia žalobkyňou ošetrujúcemu lekárovi.

20. Odvolací súd záverom konštatuje, že v konaní súdu prvej inštancie neidentifikoval porušenie princípu „rovnosti zbraní“ v zmysle čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, obe strany mali rovnakú možnosť navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobkyne, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní odvolacích dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny, včítane závislého, avšak odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku o náhrade trov konania, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP, čím potom v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade žalovaný vyslovil, že v odvolacom konaní si náhradu trov výslovne neuplatňuje.

24. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

25. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania výslovne neuplatní, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnená strana náhradu trov konania nepožaduje, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).